И азъ кога седя и съ нея пиша
Азъ чувствувамъ, че пастирь съмъ
народенъ;
Че въ моитѣ гърди духъ Божи диша
Съ духа на прадѣдитѣ съпроводенъ.

На свята България на крилата
Съ перото си летя натамъ нагоре,
Съсъ идеала български въ душата
На моя родъ таинствено говоря . . .

III.

Свърши се! Жрецъ-свещеникъ въ
литургия
Труда си роду въ жертва азъ пре-
насямъ
И съ вѣра, обичь и благословия
Земята цѣла българска, огласямъ:

О, пийте всички, пийте изобилно
Отъ тоя изворъ, пъленъ съ вода жива;
Въ туй време злобно, подло и усилно
Дѣсница Божия ви го открива!

На тия дни на трудове безплодни,
На вѣтреность и на душевна суша,
Опийте се отъ чувства благородни
Отъ речи, що ги Господь само слуша!

Опийте се отъ звуци, мисли стройни
Отъ правда, добродѣтель, свѣтлина,
И вий деца ще станете достойни
На най-достойна по свѣта страна!

2. Книгата на българския духъ

Като зорница надъ чела високи
На двама братя мждри свѣтна тя
И по земитѣ български широки
Съсъ свѣтлость благодатна заблѣстя.

И племена катъ родъ единъ тръгнàха
Натамъ кжде звездата ги води
И радостно на колѣне паднàха
Предъ родний духъ, Богъ-Слово що роди.

Напраздно Иродовцитѣ смутени
Отъ силата на новий мощенъ царь
Творенйята на тозъ духъ вдъхновени
Преследваха съсъ огънь и пожаръ . . .